

και προσεποιούντο ότι έπαιζον, ένφ κυρίως προσεπάθουν νά εξαπατήσουν τούς άπλουστέρους.

Ο Κύριος Διευθυντής τής Αστυνομίας, άν ελάμβανεν υπό σημείωσιν τά όνόματα όλων αύτών των μπαγκιέριδων και τά χαρακτηριστικά των, θα εξακαθάριζε την πόλιν μας από όλα τά σωματεία των λωποδυτών, διότι είμεθα βέβαιοι ότι εις τά μειδιήματα, εις τούς όφθαλμούς και εις τάς ταχυδακτυλογράφιας εκείνων υποκρύπτονται μπουγάδι αναρπασθείσαι, κότται σραγκαλισθείσαι, κιβώτια ανοιχθέντα και αστυνομία αποκοιμηθείσα.

Τό χειροφίλημα έτελέσθη και έφέτος κατά τό είθός έν κατανύξει πολλή και πλειοτέρα άφοσιώσει. Τί σημασίαν δύνανται νά έχη και πόθεν κατάγεται τό χειροφίλημα αυτό δέν είξεύρομεν. Τό αληθές είναι, ότι ήμεεις, οίτινες δέν αγαπώμεν τούς βασιλείς, θα ήσπαζόμεθα ευλαβέστερον την λεπτοφυή χείρα μις βασιλίσσης παρά την χερούκλα του Παππά Βασίλη επί παραδείγματι. Άλλ' έπειδή ως έμάθομεν οί προσερχόμενοι εις τά ανάκτορα δέν άσπάζονται γυμνήν την χείρα τής βασιλίσσης, αλλά γαντωμένην, άν ποτε ήσθανόμεθα την ανάγκην χειροφιλήματος θα επιλούμεν τά χειρόκτιά μας και θα ήσυχάζομεν.

Πόσον μάς ήρσεν ή διλιγοχομία την ήμέραν τής τελετής προχθές. Η όδός Έρμου δέν παρουσίαζε τόν συνήθη αύτης πληθυσμόν· μόνον μερικοί άνατολίσαι έσπευσαν νά ίδούν τούς βασιλείς και τινες περίεργοι· οί άλλοι άνθρωποι προϋτίμησαν νά μείνουν όπου εύρέθησαν. Και όμως πόσον έχάσατε όσοι δέν είδατε προχθές την μικράν βασιλόπαιδα Άλεξάνδραν. Τί άγαλματάκι είναι εκείνο! Τί συνδυασμοί λευκού και ροδίνου χρώματος επί του προσώπου της· θα τούς έζήλευε τό πρώτον τριαντάφυλλον του Άπριλίου. Τί χείλη άποσταζόντα

σφαλόν αίμα, τί γαλανοί έκφραστικοί όφθαλμοί! νομίζεις ότι δυο κομμάτια από τόν ουρανόν είναι τά μάτια εκείνα. Και είπατα έκφρασις άπειρος και γλυκύτης και κανονικότης χαρακτηριστικών και ευρέλεια σώματος και εύρωστία. Είναι ωραίον πλάσμα ή βασιλόπαις Άλεξάνδρα και την απέλαύσαμεν μόνον ήμεεις την ήμέραν τής τελετής, επί τής εικαιρις τώσης λειψανδρείας, διότι έπιστεύετο ότι θα είχμεν και πάλιν τά συνήθη, ένφ ή Άλεξάνδρα ήτο καί τι έκτακτον.

Μετά τά συρίγματα και τας όβριες τής παραμονής προς ένα ψυχorraγούντα, αί παρατάξει και αί τιμαί τής πρωτοχρονιάς προς τό άμωρον και άμύλητον έπινυγνόν. Η τελετή ετελέσθη, ως συνήθως, διά μακράς σειράς πεζών, ιππέων, χωροφυλάκων, πυροσβεστών και ευελπίδων· ό κόσμος έτρεχεν άνω κάτω περιχαρές, άν και ή ήμέρα ήτο μελαγχολική, ως λεχώ ή όποία πολύ υπέφερον από την γένναν της. Μόνον ή βασιλική συνοδεία έφέτος ήτο πλουσιωτέρα, λαμπροφορμένη υπό τής παρουσίας των επισήμων ξένων και τής ακολουθίας των. Οί ευελπίδες την στολήν βασιλόπαιδες προσηλουσί περιεργα τά βλέμματα. Αί κυρίαί κατένουσι τούς έξώστας των, οίτινες την παραμονήν είχαν μεταβληθή εις επάλξεις φρουρίων πολιορκουμένων. Μετά την τέλεσιν τής δοξολογίας και την άνοδον των βασιλέων, και την άναχώρησιν των παρατεταγμένων σωματείων, έξ ών επί κεφαλής του πεζικού διεκρίναμεν έφιππον τόν αγαπητόν ταγματάρχην Ζέρβαν, τό περίεργον πλήθος διευθύνεται προς την πλατείαν των Άνακτόρων, διά νά έντρυφήσωσιν εις τό θέαμα των προτερχομένων διά τό χειροφίλημα.

Αί άμαζαι σταματώσιν ή μία μετά την άλλην, προς τής

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ίδε άριθ. 397)

- Αυτό τούτο· θα ακολουθήσωμεν.
- Πώς;
- Ίδού, βλέπεις ότι τό πλοιάριον εκείνο αποπλέει ήδη, φίλτατέ μοι Μηνά.
- Βλέπω, κύριέ μου.
- Λοιπόν τρέξε νά εύρης ένα κυβερνήτην, όστις νά έχη καλήν τινα βρατσέραν, εκ τούτων των άραγμένων εδώ.
- Και νά τόν συμφωνήσω ; . . .
- Κα τόν συμφωνήσης νά επιβιβασθώμεν και νά ακολουθήσωμεν κατόπιν τούτου του πλοιαρίου όπερ την στιγμήν ταύτην αποπλέει.
- Έννόησα.
- Και παντού όπου αυτό υπάγει θα υπάγωμεν και ήμεεις. Αυτή θα είναι ή συμφωνία μας. Ίπαγε.

Ο Μηνάς ήγέρθη και έβάδισε δρομαίως προς την παραλίαν. Έσκέπτετο δε καθ' έαυτόν περί τής παραδόξου ήρμιίας και γαλήνης, έν ή εύρε τόν Ίωάννην Βενδίκην, ότε επανήλθε προς αυτόν εκ τής προηγουμένης άποστολής του. Έφαινετο ότι μυστηριώδης τις παραμυθία, ότι αύρα τις θωπευτική και μειλίχιος, είχαν επισκεφθή αυτόν. Ητο άρα αληθής ή επαγγελία, ής τάς λέξεις επέγραψον οί ζωγράφοι της Βυζαντιακής σχολής επί των σελίδων άνοικτού βιβλίου γραφομένου συνήθως επί τινος εικόνας; Η επαγγελία εκείνου ή λέγουσα « Δεύτε προς με . . . καγώ αναπαύσω ύμās. Άρατε τόν ζυγόν μου... και εύρήσετε ανάπανσιν ταίς ψυχαίς ύμών » ; . . .

Φεϋ, τάς λέξεις ταύτας, τάς λίαν σεπτάς τότε, έχάραττον οί Βυζάντιοι ζωγράφοι επί των εικόνων με χαρακτήρας συντετμημένους και συμβολικούς! Και τά ρήματα τής κατανυκτικής εκείνης απλότητος και αληθείας, είναι σήμεραν παρά πάσι και των σφηνοειδών δυσαναγνωστότερα . . .

Τί έγινεν ή τρικυμιώδης εκείνη συγκίνησις, ύφ' ής τό κράτος είχαν αφήσει ό Μηνάς τόν Ίωάννην Βενδίκην, ότε επέμφθη παρ' αυτού ίνα πληροφορηθή περί τής διευθύνσεως του άποπλέοντος πλοιαρίου; Διεσκεδάσθη ως νέφος, και άνέτειλεν ευδία επί του μετώπου του δυστυχούς εκείνου άνδρός.

Έν τούτοις ό Μηνάς εξέτελεσε ταχέως την άποστολήν του και επανήλθε προς τόν Ίω. Βενδίκην.

- Λοιπόν, Μηνά ;
- Έτελείωσε, κύριέ μου.

μεγάλης κλίμακος τῶν ἀνακτόρων, ἐνθα συμπυκνῶνται οἱ ἀξιωματικοὶ παντὸς ὅπλου ἀναμένοντες τὴν ὥραν καθ' ἣν θὰ εἰσαχθῶσιν· τὰ ποικίλα καὶ κυματίζοντα λοφία των, ἐξ ὧν πλειοψηφοῦσι τὰ τοῦ ἱππικοῦ, παρέχουσιν εὐάρεστον θέαμα εἰς τοὺς πρὸ τῶν ἀνακτόρων παρατηρητὰς καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰ παιδάκια. Ἐκ τῶν ὀχημάτων ἐξέρχονται ἀναμίζ χρυσοκόσμητοι στολαί, ῥάσα, βελάδαι καὶ κάπου κάμμιά φουστανέλλα· ὕστερον ὅλος ὁ ὄμιλος τῶν εὐχετῶν τοῦ χειροφιλήματος· ἐξαφνίζεταί διὰ τῆς μεγάλης θύρας τῶν ἀνακτόρων, καὶ ἀπομένουσιν ἔξω πολυπληθεῖς αἱ ἄμαξαι ἀναμένουσαι τοὺς κυρίου, των καὶ οἱ περίεργοι στρέψαντες ἤδη τὴν προσοχὴν των εἰς δύο παράθυρα τῆς ἀριστερᾶς πτέρυγος τῶν ἀνακτόρων ἐν τῷ μεσαίῳ πατώματι, ὅπισθεν τῶν ὑέλων τῶν ὁποίων διαγράφονται χρυσολαμπεῖς στολαὶ καὶ μορφὰ αὐλικῶν καὶ ἄλλων ἐπισημοτήτων.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξῆλθε τῆς ἀμάξης του καὶ διευθύνετο καὶ ἀνῆρχετο τὴν κλίμακα ὁ καθηγητὴς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Δικαίου κ. Παπαρηγόπουλος, εἰς φοιτητὴς τῆς φιλολογίας, παρὰ τὸ πλευρόν μας, ἀνέκραξε περιλύπως: Ἄμ' οἱ δικοὶ μας ποῦ δὲν ἦρθαν; μόνον ὁ Πανταζίδης εἶναι ἄμ' ποῦ εἶναι ὁ Μιστριώτης; Καὶ ἔστρεψεν γύρω βλέμματι πόθου διὰ τὴν ἀνακαλύψῃ τὸν Μυστριώτην του.

Ἡ θελκτικώτερα εἰκὼν τῆς πρωτοχρονιᾶς δι' ἡμᾶς ἦτο χαριτωμένη παιδίσκη, τὴν ὁποίαν τὸ πρῶτ' συνηντήσαμεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου, βαδίζουσα μὲ τὴν κούκλαν τῆς. Ποτὲ δὲν εἶχομεν ἴδει τόσον ὠραίαν καὶ καλλιτέχνην παιδὸς φυσιογνωμίαν, καὶ πλαγγόνᾳ τόσῃ πιστῶς ἀποδίδουσιν ἐν μικρογραφίᾳ τὴν εἰκόνα τῆς μικρᾶς κυρίας τῆς μέχρι καὶ τῆς ἐνδυμασίας, ὡς ἂν ἐπίτηδες τὴν εἶχε σμιλεῦσαι καλλιτέχνης ἐμπνευσθεὶς ἐκ τῆς παιδίσκης. Καὶ πόσῳ ὑπερῆφάνως τὴν ἀνύ-

ψου εἰς τὰς μικρὰς τῆς χεῖρας, καὶ πόση ἀγαλλίασις ἐξωγράφετο εἰς τὸ βᾶδισμα καὶ εἰς τὸ βλέμμα τῆς. Ἦτο ἡ πρώτη συνάντησίς μας τὴν πρωΐαν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους· καὶ τὴν ἀπεδέχθημεν ὡς τὸν αἰσιώτερον τῶν οἰωνῶν.

Ὁ κ. πανθυπουργὸς ἔκαμε τοὺς μπουναμάδες του: Δηλαδή ἐννεγκνταῖς ἀνθυπασπιστὰς καὶ εἰκοσιεννέα ἀνθυπομεινάρχους· ἐννοεῖται κἀνένας ἐκ τῶν Διδασκτῶν ἐννομοταρχῶν, διότι ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἔχει σημαῖν τὴν ἀναμύρρωσιν καὶ δὲν ἠδύνατο εἰς τὴν γενναίαν χωροφυλακὴν νὰ προβιάσῃ ὑπαξιωματικούς μὴ διακριθέντας ἐπὶ . . . ἡρωϊσμῷ χωροφυλάκων.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὕτῃ ὑπομνησκόμεν καὶ τὰ ἑξῆς:

Λοχία: ἐκ τῶν προβιάσθέντων παρεκάλει λόγιον ἐπὶ στρατὸν νὰ τοῦ διδάξῃ ὀλίγην γεωμετρίαν.

— Καὶ ποῖο βιβλίον Γεωμετρίας θέλεις;

— Οὐμ, Κλάσματα.

Καὶ ἐκ τῶν προβιάσθέντων ἀνθυπομεινάρχων, ἐπὶ τῇ συλλήψει λειποτάκτου καταγομένου ἐκ Θεσσαλονίκης, ἐννοοῦσε τὰ χαρτιά του νὰ τὰ στείλῃ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἡρώτα μόνον:

— Ὑπομεινραρχία εἶναι σ' τὴν Θεσσαλονίκην ἢ Μοιραρχία;

Τὸ **Μὴ Χάνεσαι** ἀπέστειλεν εἰδικὸν ἀντιπρόσωπόν του — ἱατρὸν — εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Γουδῆ, ὅπως ἐξετάσῃ τὴν κατάστασιν αὐτοῦ. Τὴν ἐκθεσὶν του θέλομεν δημοσιεύσει εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Οἱ διανομεῖς τῶν πλείστων ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένων ἐφημερίδων μοὶ ἔκαμαν ἐφέτος τὴν ἐντύπωσιν ὀχληροῦ ἐπισκέ-

- Εὐρες πλοῖον;
- Εὐρον.
- Ἐσυμφώνησες;
- Ἐσυμφώνησα.
- Καὶ θ' ἀποπλεύσωμεν;
- Ὁ! ἀποπλεύσωμεν.
- Πότε;
- Εὐθὺς τώρα.
- Ὑπάγωμεν λοιπόν.
- Ὑπάγωμεν.

Καὶ κατῆλθον πρὸς τὸν αἰγιαλόν.

— Τί ἄνθρωπος εἶναι ὁ κυβερνήτης, Μηνᾶ; ἔλεγε καθ' ὁδὸν ὁ Ἰωάννης.

— Πολὺ καλὸς ἄνθρωπος μοὶ ἐφάνη, κύριέ μου· μισοκαιρίτης, ὠραία φυσιογνωμία, χαρούμενος, πρέπει νὰ εἶναι καλὸς αὐτοῦ.

— Καὶ τὸ πλοῖόν του τὸ εἶδες;

— Ἰδοὺ· εἶναι ἐκεῖνο.

Καὶ τῷ ἔδειξε μεγάλην βρατσέραν προσωρμισμένην τέσσαρας ἢ πέντε ὀργυῖας ἀπὸ τῆς ἀποβάθρας.

— Καλὴ βρατσέρα, φαίνεται.

— Δυνατὸν σκάφος· δύο ἑτῶν σκαρί.

Ἐλαβον τὴν ἀποσκευὴν των, ἣν εἶχον ἀφῆσει ἐντὸς καπηλείου τινὸς τὴν πρωΐαν, ὅτε ἀπεβιβάσθησαν, καὶ τὴν παρέδωκαν εἰς τὸν ναύτην, ὅστις τοὺς περιέμενε μὲ τὴν λέμβον παρὰ τὴν ἀποβάθραν.

— Πῶς; θὰ φύγετε, κύριοί μου, τοῖς εἶπεν ὁ κάπηλος· τόσον γρήγορα; Ἄλλ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἐμέλλετε νὰ μείνετε ἡμέρας τινὰς εἰς τὴν νῆσόν μας. Δὲν σᾶς ἀρέσει λοιπὸν τὸ πανδοχεῖόν μου, κύριοί μου. Αὐποῦμαι, διότι χάνω δύο καλοὺς ξένους, τοὺς ὁποίους εἶχον εὐχαρίστησιν νὰ ξενίζω ἐπὶ τινὰ καιρόν.

— Δυστυχῶς εἴμεθα ἡναγκασμένοι ν' ἀναχωρήσωμεν, φίλε μου, τῷ εἶπεν ὁ Ἰω. Βενδίκης φιλεῶν αὐτὸν μέ τινα ἀργυρὰ νομίσματα. Ἀλλὰ δὲν θὰ γευματίσης, Μηνᾶ;

— Γευματίζω, κύριέ μου, καὶ μάλιστα μὲ πολλὴν ὄρεξιν, εἶπεν ὁ Μηνᾶς. Ἀλλὰ δὲν θὰ με συντροφεύσης;

— Ἐγὼ δὲν ἔχω ὄρεξιν. Θὰ περιπατῶ σιμὰ εἰς τὸν αἰγιαλὸν νὰ σὲ περιμένω.

— Μήπως βιάζεσαι, κύριέ μου; Μὴ φοβεῖσαι, ἔχομεν καιρὸν νὰ προσφθάσωμεν τὸ ἄλλο πλοῖον· δὲν θὰ μᾶς φύγῃ.

— Δὲν βιάζομαι, ὅχι· εἰςεύρω ὅτι προσφθάνομεν.

— Ἀν' φοβεῖσαι, μήπως μᾶς φύγῃ; δὲν γευματίζω οὐδ' ἐγὼ, καὶ ἐπιβιβάζομεθα εὐθὺς.

— Ὅχι, φάγε, Μηνᾶ, φάγε.

— Δὲν τρώγω, ἂν δὲν μὲ συντροφεύσης, κύριέ μου.

Ὁ Ἰωάννης ἐνέδωκε καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τινος σκαμνίου παρὰ τινὰ ραιβοσκελῆ τράπεζαν· ὁ δὲ Μηνᾶς παρὰ τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τῆς αὐτῆς τραπέζης.

— Δὸς μᾶς λοιπὸν τίποτε, καὶ κάμε γρήγορα, εἶπεν ὁ Βενδίκης πρὸς τὸν κάπηλον.

πτου, ὅστις ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ εὐχολογίου του πρὸς ὑμᾶς, ψάλλει καὶ τὸν ἀναβαλλόμενον ὄλων ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἔχει εἰς τὸ στομάχι. Μία τυπικὴ εὐχὴ κατὰ τὸ παράδειγμα ἄλλων ἐφημεριδοδιανομέων εἰς καθαρὸν καὶ σύντομον ἐπισκεπτήριον θὰ ἦτο ἀρκετὴ.

Ἀλλὰ ἡ ποίησις καὶ οἱ ποιηταὶ τί θὰ ἐγίνοντο; Ἦτο δυνατὸν νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ Νέον Ἔτος χωρὶς νὰ τῷ ὑπομνήσωμεν ὀλίγη Λαύρα, ὀλίγο Ἑλληνικὸ ζήτημα, ὀλίγο καρυσφίλη, ὀλίγη σκαβιά, ὀλίγο Ἀνταλκίδα καὶ ὀλίγη μαλακεία.

Ἀλλὰ, κύριε Διανομέα σὰς παρακαλῶ θερμῶς, περιορισθῆτε εἰς τὴν εὐχὴν σας διὰ νὰ περιορισθῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ φράγμα. Δὲν ἔχω ὁρεξίν νὰ διαβάσω στίχους· προτιμῶ ὀλίγην βρασιόπητταν· οὔτε διὰ τοὺς Ἑλληνας θέλω ν' ἀκούσω σήμερον, οὔτε διὰ τοὺς Γάλλους· προτιμῶ ὀλίγο γάλο ψητὸ, καὶ ὀλίγο μεθύσι.

Τίποτε, τίποτε, πρέπει νὰ δοκιμάσῃς καὶ ὀλίγους στίχους, καὶ ἰδοὺ ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης κατατίθενται ἐπὶ τῆς τράπεζης σου δραστηριώταται συνταγαὶ ποιητικῶν φαρμάκων.

Κωμικωτάτη ἰδίως μᾶς ἐφάνη ἡ συνάντησις τῆς **Ἠρας** καὶ τοῦ **Τηλεγράφου** ὡς συνάντησις τοῦ Δὸν Κισσὸτ καὶ τῆς σκιάς του. Τὴν μίαν ἀντιπροσώπευεν ὁ κ. Συνοδινός, τὴν ἄλλην ὁ κ. Παράσχος, καὶ ὁ εἰς δὲ καὶ ὁ ἄλλος ἐτιτλοφορήσαν τοὺς ἀρχηγούς των μὲ προδοτικὰ ὀνόματα.

— Εἶσαι Ἀνταλκίδας, εἶπεν ὁ εἰς.

— Εἶσαι Κριτίας, εἶπεν ὁ ἄλλος, Καὶ ἐχώρησαν κατ' ἀλήλων. Τούτους εἰς δύο στρατόπεδα ἠκολούθησαν κατ' ἀναλογίαν οἱ διανομῆς τῶν ἄλλων ἐφημερίδων· ἀλλὰ καὶ ἐδῶ δὲν λείπουν οἱ ἀτακτοὶ· ἔρχομεν λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ἓνα σκουπιδάρ, ἀπὸ τὸ ἄλλο ἓνα ἀποπατοκαθαριστήν. Τότε, ἔρχεται εἰς ἐπικουρίαν τοῦ πρώτου ἓνας καπνοδοχεὺς, ἀλλ' ἀμέσως συντάσσεται μὲ τοὺς ἄλλους ἓνας ἐπὶ τῶν οὐροδο-

χείων. Καὶ εἰς τὴν παλαίστραν αὐτὴν σύρουσι καὶ ἡμᾶς ἐκόντας ἄκοντας, ἐν ᾧ τῇ ἀληθείᾳ δὲν τοῖς ἐπταίσαμεν ποτέ.

Ο ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ ΧΟΡΟΣ

Τόσα χρώματα, τόσαι στολαί, τόσα σπαθιά, τόσα costumes, τόσαι καλλοναί, τόσαι ἀσχημιαί, καὶ τόσα καὶ τόσα μετεβάλλον τὸν χορὸν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους εἰς χορὸν μετημερισμένων.

Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς μὲ τὴν ἐρυθρὰν ταινίαν ἐνὸς μεγαλοσταύρου ἤρριξε τὸν χορὸν χειραγωγούμενος ὑπὸ τῆς Βασιλίσσης. Τὸ πρῶτον ζεῦγος ἐμιμήθησαν ὅλοι οἱ ἄλλοι, τόσον πολλὰ ὅμως, ὥστε ἐκλείσας πλέον τὸν χορὸν.

Ὁ κ. Χατζη-Πέτρος πλὴν τῆς ἰδιοκτησίας του ὡς Διευθυντῆς τοῦ χοροῦ μεταβάλλεται εἰς ὀλίγον Διευθυντὴν τῆς Ἀστυνομίας—παλαιὰ ἔξις—καὶ ζητεῖ νὰ παραβιάσῃ τοὺς περὶ τὴν εἰσόδον συνωθουμένους ἀξιωματικούς, αἵτινες ζητοῦν νὰ παραβιάσουν τὴν εἰσόδον. Ὁ κ. Κοσσονάκος ρίπτει ἐπιφθονὸν βλέμμα εἰς τὸν Χατζη-Πέτρον καὶ ἴσως ἀκόμη ἐψέλλισεν: —Ὁ μαγκούφης!...

Ὁ Πρόεδρος τῆς Αὐστρίας μὲ τὴν οὐγγρικὴν του στολὴν ἀναμφισβητήτως εἶναι ὁ πρωταγωνιστὴς τῆς σκηνογραφίας ἐκείνης καὶ προκαλεῖ τὰ περίεργα βλέμματα ὄλων· ἂν ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ λαίμαργος περιέργεια, ὁ ἄνθρωπος θὰ λησμονηθῇ καὶ θ' ἀρχίσῃ νὰ ψάλλῃ ἴσως... Ἐρνάνην ἢ Ρουὶ-Μπλάς!

Τώρα θέλετε νὰ μάθετε καὶ τὴν ὠραιότεραν τοῦ χοροῦ; Ἦσαν πολλαί, κύριοί μου, τὰς ὁποίας δύνασθε νὰ εὐρῆτε εἰς τὰς πτωχὰς σας καρδίας, καθὼς εἰς μενταλιὼν κεκλεισμένας.

Οὗτος δέ, μετὰ δυσκολίας προσπαθὼν νὰ συστείλῃ καὶ κρύψῃ τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἀποζημίωσιν, ἣν ἐμελλε νὰ καρπωθῇ ἐκ τῆς εἰς τὸ γεῦμα συγκαταβάσεως τῶν δύο διαβατικῶν ξένων, ἔσπευσε νὰ παραθέσῃ ἐχίνους, ὅστρεα καὶ ἰχθὺς ὀπτούς, ἐδεσμα λίαν προσφιλὲς εἰς τὸν Μηνᾶν, φραγόντα μετ' ἀπληστίας μετρίαζομένης ἐκ τῆς αἰδοῦς τῆς πρὸς τὸν σύντροφόν του.

Ὅσον διὰ τὸν Βενδίκην μόλις ἤγγισεν ὀλίγον τι καὶ ἠτοιμάζοντο ν' ἀναχωρήσωσι.

Περὶ τινὰ μεγαλειτέραν τράπεζαν κειμένην παρὰ τὴν ἐτέραν τοῦ καπηλείου γωνίαν εἶχον καθίσει πάντε ἡ ἐξ ἁλίων καὶ λεμβούχοι, οἵτινες ὠσφραίνοντο καὶ ἐρρόφων ὅστρεα καὶ ἐχίνους καὶ ἔπινον οἶνον. Εἷς ἐξ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ λάλος ἐκεῖνος πορθημεύς, ὃν ὁ Μηνᾶς εἶχε πέμψει εἰς τὸ πλοιαρίον, ἐφ' οὗ ἀπέπλευσεν ἡ μοναχὴ Ἀγάπη.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Βενδίκης καὶ ὁ Μηνᾶς ἠγείροντο ἵνα ἐξεέλθωσιν, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ καπηλείου γυνὴ τις πλουσίως ἐνδεδυμένη καὶ ὠραία τὴν ὅσιν ἀκολουθουμένη ὑπὸ σκαιοῦ καὶ δυσειδοῦς τινὸς ἀνδρός. Αὕτη ἀπέτεινε τὸν λόγον, μὲ προφορὰν ξενίζουσαν, πρὸς τὸν κάπηλον.

— Κύριέ μου, δὲν μοὶ λέγεις, παρακαλῶ, εἰξεύρεις ἂν σήμερον ἐπέρασεν ἀπ' ἐδῶ νέα τις μοναχὴ καὶ ἂν ἐπεβιάσθη ἐπὶ τινὸς πλοίου, ἢ ἂν ἀκόμη εὕρεσκαται ἐδῶ;

— Διατί μ' ἐρωτᾷτε, κυρία; εἶπεν ὁ κάπηλος, ὅστις ἦτο

πάντοτε δύσπιστος ἢ κερδοσκόπος. Πιθανὸν δὲ καὶ ὅτι ἠγγόει ὅλως.

— Βλέπω ὅτι τὸ καπηλεῖόν σας εἶναι τόσον πλησίον τῆς ἀποβάθρας, καὶ ἂν ἐπεβιάσθη εἰς πλοῖόν τι, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ τὴν εἶδες. Ἀλλ' ὅτι ἦλθε σήμερον ἐδῶ, ἔχω βεβαιότητα.

— Δὲν εἰξεύρω, κυρία, εἶπεν ὁ κάπηλος.

Ἡ νέα γυνὴ προσῆλθεν ἐγγύτερον πρὸς τὸν κάπηλον καὶ ἔθηκεν ἀργυροῦν τι νόμισμα ἐπὶ τῶν πλίνθων τοῦ μαγειρείου.

— Εἰπέ μοι, σὲ παρακαλῶ, ἂν εἰξεύρης.

— Δὲν εἰξεύρω, σὰς ὀρκίζομαι, κυρία, εἶπεν ὁ κάπηλος ἀρπάσας τὸ νόμισμα.

Βεβαίως δὲ τὴν φορὰν ταύτην ὠμίλει εὐλικρινῶς.

— Ἀλλ' ἰδότε ὅμως, κυρία, προσέθηκε, ταπεινώσας τὴν φωνήν, βλέπετε τοὺς ἀνθρώπους τούτους ἐκεῖ, ὅπου τρώγουν καὶ πίνουν εἰς αὐτὴν τὴν τράπεζαν, εἶναι ὅλοι θαλασσινοί, ἄνθρωποι τοῦ γιालοῦ, ἐρωτήσατέ τους, εἶναι ἁλίες καὶ πορθημεῖς, καὶ ἂν ἀνεχώρησε σήμερον πλοῖόν τι καὶ ἂν εἶχεν ἐπιβάτας, καὶ πόσους καὶ ποίους, θὰ τὸ εἰξεύρωσιν.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος πορθημεύς, ὅστις εἶχε λάβει ἀφορμὴν νὰ μάθῃ τὴν ἀναχώρησιν τῆς μοναχῆς ἐκ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Μηνᾶ, ἤκουσεν ὅτι ἡ ξένη αὕτη ἐζήτει νὰ πληροφρηθῇ περὶ μοναχῆς τινος, ἐνωτίσθη δὲ καὶ τὸν κρότον τοῦ ἀργυροῦ νομίσματος ἐπὶ τῆς πλίνθου, καὶ σηκωθείς ἦλθε πρὸς τὴν ξένην καὶ εἶπε.

Εὐτυχῶς ἡ Βασίλισσα τοῦ **Μῆ Χάναςαι** ἔλειπεν ἀπὸ τὸν ἀνακτορικὸν χορὸν.

Παρὰ τὴν μεγάλην αἴθουσαν τοῦ χοροῦ εἶχεν ἐνθρονισθῆ χαρτοπαίγνιον τὸ ὁποῖον διευθύνον οἱ ὁμογενεῖς μας. Τὸ χαρτοπαίγνιον αὐτὸ μᾶς ἐνθύμησε τὸ consolidé τοῦ Γαλατᾶ, τὸ ὁποῖον ἐπέδρασεν ἐπὶ τοῦ νοτιοῦ μουλοῦ τῶν Σουλτάνων πλείυτερον ἀπὸ ὅλα τὰ χαρέμια.

Τὸ τραπέζι τήνοράν αὐτὴν ἦτο ἀφρονώτερον. Εἶχε καὶ ψάρι ἐμάθομεν. Ἀλλὰ ἓνα ψάρι, πολλὰ ψάρια, αὐτὸ δὲν τὸ ἐξακριβώσαμεν. Ἐπεισὸδιὰ τινα δὲν ἔλειψαν ἀπὸ τὸν χορὸν τῆς πρωτοχρονιάς. Πολλοὶ ἰατροὶ ἐν τινι δωματίῳ εἶχον ἀποκρῦφει *σαμπάνιες*· μετὰ τὸ γεῦμα ἔσπευσαν εἰς τὸν θησαυρόν· ἀλλ' ὅποια ἐκπλήξις! ὁ κ. Χρηστομάνος μετὰ τινων ἄλλων εἶχε χημικῶς ἀναλύσει, ἀλλὰ καὶ καταλύσει τὰς περισσοτέρας.

Συνέβησαν καὶ μερικαὶ πτώσεις· ἐκ τούτων ἀναφερομένων ἐνός Χατζῆ καὶ ἐνός Νιόνιου, διὰ τὰ κατατανοήσαντε ἐκ τῶν ὀνομάτων τὸ φαινόμενον.

Ἀξιοὶ μνημονεύσεως εἶναι καὶ οἱ κυλιππικοὶ τοῦ βουλευτοῦ Λούντζη μετὰ τὸ γεῦμα, διότι δὲν τοῦ ἔφερναν ζουμί διὰ τὰ λουσθῆ ἴσως.

Ἡ Βασίλισσα καὶ πάλιν ὑπόδησε νὰ χορεύσῃ μετὰ τὸν κ. Μακρυγιάννην. Μετὰ τοιαύτην τιμὴν, εἰς διπλὴν μάλιστα δόσιν, νομίζομεν ὅτι τὸ δημαρχηλίκι εἶναι... αὐτοκτονία!

Εἰς τὸ Cotillon μαζῇ μετὰ τὰς ἄλλας φριγούρας ἔπαιζαν καὶ τὰς πόλεις, ἀλλάζοντες ἀνὰ πᾶσαν φριγούραν καὶ ζεύγος καθισμάτων. Εὐτυχῶς ἐκ τῆς χασμωδίας αὐτῆς δὲν ἐπνηκολούθησαν μονομαχίαι.

Ἐν τέλει καὶ μετὰ τὸ πέρας τοῦ χοροῦ, ἐνῶ οὐδεὶς ἀπέμεινε, ἓνα φάσμα ἰχνηλατοῦν ἐθεάθη ἐντὸς τῆς αἰθούσης. Ἦτο

ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ὅστις ἀνεζήτει τὸ ἀπολωσθὲν βραχιόλιον τῆς κυρίας Σαμαρινιώτου.

Μάγκας

ΘΕΑΤΡΟΝ ΖΑΚΥΝΘΟΥ

Τῆς ἐνεστάσης θεατρικῆς περιόδου πολλὰ εἰσὶ τὰ νέα, πολλὰ τὰ τρωτά, πολλὰ τὰ καλὰ, πλείστα τὰ περιέργα· τὸ περιεργότερον ὅμως καὶ θυμηδέστερον φαινόμενον εἶναι ὁ ἐργολάβος τοῦ θεάτρου, εἰς ὃν ἔλαχε διὰ κλήρου τὸ θέατρον καὶ ὃν τινα παρουσιάζω ὑμῖν ὡς τὸ πρῶτον πρόσωπον. Ἐγένετο ἐργολάβος ἔχων γινῶσιν τῶν θεατρικῶν ὅσην ἐγὼ τῶν γυναικῶν μετ' ὧν ὠργιάζεν ὁ Νέρων καὶ ἐπειδὴ ἕτερον τῷ ἐχρησίμυσεν πρὸς συγκρότησιν τοῦ θιάσου καὶ τῶν λοιπῶν, αὐτὸς ὅπως συμβάλλῃ τὸ καθ' ἑαυτὸν εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν θεατῶν ἐμμήθη τὸν ἀνακτα τῶν Ἑλλήνων ἡθοποιῶν, Λεκατσᾶν, τὸν ἀνακτα τῶν Γερμανῶν μελοποιῶν Βάγνερ, καὶ τὸν πραγματικὸν ἀνακτα προτύπου βασιλείου, ἀπαγγέλλον λόγους ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῖς ὑπηκόοις τοῦ θεατρικοῦ τοῦ βασιλείου. Καὶ ὁ πρῶτος τῶν λόγων του, ὃν ὡς Καραμέλα σὰς ἀντιγράφω, εἶναι πιστὴ ἀντιγραφή ἐνός λόγου τοῦ τελευταίου ἀνακτος. — «Κύριοι καὶ Κύριες... (χειροκροτήσεις) με συμπαθᾶται ἂν δὲ μιῶ καὶ καλὰ τὰ ἑλληνικά (ὠραῖα! ὠραῖα!) σὰς ἔχω μέσ τῇ καρδίᾳ μου καὶ ἐλπίζω νὰ με συνδράμετε...

— Τί ἀγαπᾶτε, κυρία; Ἐγὼ εἰμ' ὁρῶ νὰ σὰς πληροφορήσω. Τί ἐπιθυμεῖτε; Δύναμαι νὰ σὰς ὑπηρετήσω εἰς ὅ,τι θέλετε.

— Εἰξεύρεις ἂν ἐπεβιάσθῃ σήμερον εἰς πλοιοῦντι νέα τις μοναχὴ καὶ ἂν τὸ πλοῖον ἀπέπλευσε;

— Εἰξεύρω. Ἐπεβιάσθῃ. Ἀπέπλευσε. Ἦτον ὠραία μοναχὴ, κυρία. Ἀλλὰ δὲν θὰ εἶναι μακράν. Καὶ ἂν ἀγαπᾷ ἡ κυρία, εἰμ' ὁρῶ μετὰ τὴν λέμβον μου καὶ μετὰ ἐξ κωπηλάτας νὰ τὴν προφθάσω. Ἐχω ὠραίαν λέμβον, κυρία· καὶ μετὰ τέσσαρας κωπηλάτας μόνον εἰμ' ὁρῶ νὰ προφθάσω. Καὶ δὲν γυρεύουν ἀκριβὰ. Ὅσον διὰ τὰ πῶσιν. Ἀγαπᾷ ἡ κυρία νὰ ἐτοιμάσω τὴν λέμβον;

— Ὅχι, εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ ξένη, δίδουσα αὐτῷ ἀργυροῦν νόμισμα. Ἐπεθύμουν μόνον νὰ μάθω ποῦ θὰ διευθυνθῇ τὸ πλεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβῆκεν ἡ νέα μοναχὴ.

— Νὰ τὸ εἶπω τῆς κυρίας· τὸ εἰξεύρω· εἰς τὰς νήσους θὰ διευθυνθῇ. Εἰς τὴν Νάξον, εἰς τὴν Πάρον, εἰς τὴν Μύκονον καὶ ἄλλου ἀκόμη. Εἶναι καὶ εὐκόλον εἶναι καὶ δύσκολον ταξείδιον ἐνίοτε. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ γέρο-διάκωμος εἶναι τζαβέτα κεχάλι. Δὲν πηγαίνω ἐγὼ ἄλλην φορὰν μαζὶ τοῦ νὰ με πνίξῃ. Νά, τὸ ἔλεγα καὶ εἰς τὸν κύριον ἐκεῖ;...

— Εἰς ποῖον; εἶπεν ἡ ξένη.

— Εἰς ἐκεῖνον, εἶπεν ὁ πορθημεὺς δεικνύων μετὰ τὴν χεῖρα τὸν Μηνᾶν. Ὁ κύριος μὲ εἶχε στείλει, μύλις εἶναι μισὴ ὥρα, εἰμ' ὁρῶ νὰ εἶναι καὶ μία, ποῖος τὸ εἰξεύρει; μετὰ εἶχε στεί-

λει εἰς τὸ πλοῖον, νὰ πληροφορηθῶ διὰ ποῦ θὰ τραβήξῃ τὸ πλοῖον, ὅπου ἐμβῆκεν ἡ μοναχὴ.

Ἡ ξένη κατεμέτρησε τὸν Μηνᾶν καὶ τὸν σύντροφόν του μετὰ ἐταστικὸν καὶ φιλύποπτον βλέμμα. Προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τί συμφέρον ἡδύναντο νὰ ἔχουσιν οἱ δύο ἐκεῖνοι ἀγνωστοὶ πρὸς αὐτὴν ἄνδρες ἓνα ἐξετάζωνσι περὶ τῆς διευθύνσεως τῆς νέας μοναχῆς, ἣν καὶ αὐτὴ ἐζήτει.

Ὅσον διὰ τὸν Βενδίκην καὶ τὸν Μηνᾶν, ἐννοητέον εἶναι ὅτι ἡ περιέργειά των εἶχε κινηθῇ ἅμα ὡς εἰσῆλθεν ἡ ξένη εἰς τὸ καπηλεῖον καὶ ἀπέτεινε τὸ πρῶτον τὸν λόγον πρὸς τὸν κάπηλον. Ὁ Ἰωάννης Βενδίκης ἔβλεπεν ἀπόρως τὴν γυναῖκα ταύτην. Δὲν τὴν ἐγνώριζεν. Οὐδέποτε τὴν εἶχεν ἰδεῖ. Διατί ἡρώτα περὶ τῆς μοναχῆς Ἀγάπης; Τί ἐνδιαφέρετο; Ἦτο ἀπόστολος ἢ ἤρχετο ἀφ' ἑαυτῆς; Ἀλλὰ πρὸς τί θὰ ἐζήτει ἀφ' ἑαυτῆς τὴν μοναχὴν ἐκείνην, τὴν ἀπόκληρον τοῦ κόσμου; Μᾶλλον παρ' ἄλλου ἤρχετο. Ἀλλὰ παρὰ τίνας ἦτο ἀπεσταλμένη; Καὶ εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τοῦ Ἰωάννου ἐφιθυρίζετο ὡς ἐπιτάφιος μορμυρισμός ἐν ὄνομα. Ὡ, πάλιν τὸ ὄνομα τοῦτο; Διατί τὸ ὄνομα τοῦτο αἰωνίως; Διατί νὰ καταδιώκῃ πανταχόσε τὸν Ἰωάννην ὡς φάντασμα; Εὐλόγον ὅτι ἄνθρωπός τις δύναται νὰ εἶναι φοβερός ἢ μισητός εἰς ἄλλον ἄνθρωπον. Ἀλλ' ὄνομα, ψιθυρισμός, λέξις, σκιά,

(ἐκκολουθεῖ)

Μποέμι.